

[Udenrigsministeren.]

Der blev af flere ordførere stillet adskillige vidtfavnende spørgsmål med udgangspunkt i den såkaldte Thulesag. Jeg agter ikke at gå i enkeltheder i denne henseende, da jeg i det store og hele betragter dette kapitel som afsluttet. Mange af spørgsmålene gjaldt for øvrigt den tidligere regering, og andre er i det væsentlige allerede besvaret ved regeringens erklæringer om, at der er ikke oplagret atomvåben på Grønland, og at der ikke finder overflyvninger sted af Grønland med kernevåben. Spørgsmålet om at sikre, at denne tilstand også opretholdes i fremtiden, og at dansk atompolitik respekteres også på Grønland, har været genstand for behandling i det udenrigspolitiske nævn og for en motiveret dagsorden her i tinget. Jeg regner med, at vi i den allernærmeste fremtid kan orientere det udenrigspolitiske nævn om denne sags ordning og derefter udsende en meddelelse til offentligheden herom.

Endelig skal jeg med hensyn til Grækenland blot sige, at regeringens indstilling til regimet i Grækenland jo har fundet udtryk ved mange lejligheder. Statsministeren har allerede været inde på det, og jeg har ikke meget at føje til. Jeg tror heller ikke, at man kan beskyldte denne regering for mindre aktivitet end den foregående. Vi har som i alle udenrigspolitiske spørgsmål måttet søge en fornuftig balance mellem det ønskelige og det mulige og søgt at sætte ind der, hvor vi har set, at en indsats kunne have udsigt til at føre til noget. Det seneste eksempel, jeg kan nævne, er udtalelsen om interneringen af de to tidligere græske statsministre Papandreou og Kanellopoulos, som den danske repræsentant i Europarådets stedfortræderråd afgav forleden dag — det var i mandags, så det er helt nyt. Jeg tror, denne udtalelse var vel anbragt. Jeg konstaterer med tilfredshed, at vi fik støtte fra mange sider.

Finansministeren (Poul Møller): Det tilkommer mig ved denne lejlighed at takke finansudvalget og de ærede ordførere, som har indstillet dette lovforslag til vedtagelse. Bortset fra hr. Sigsgaard og venstresocialisterne vil tillægsbevillingslovforslaget således blive enstemmigt vedtaget, hvilket jo er meget normalt her i det høje ting; denne gang skulle det jo være mere selvfølgeligt,

at vi får en sådan næsten enstemmig vedtagelse, for det er jo først og fremmest regnskabet for den tidligere regerings dispositioner i året 1967-68, der er tale om at få godkendt her i det høje folketing. Med tillægsbevillingslovforslagets vedtagelse gives der jo parlamentarisk rygdækning for de dispositioner, der er foretaget i årets løb, og som tidligere kun har haft finansudvalgets tilslutning. Vi er naturligvis alle sammen taknemlige for, at man har kunnet enes om at godkende disse dispositioner.

Hr. Per Hækkerup gjorde nogle bemærkninger, som det måske er naturligt, at jeg svarer på, også for at det ikke skal blive sagt om mig, at jeg ikke vil diskutere hverken med hr. J. O. Krag eller med hr. Per Hækkerup.

Jeg vil gerne sige, at jeg kan ikke acceptere, at kildeskatteloven er blevet forringet. Hr. Per Hækkerup sagde ganske enkelt, at kildeskatteloven var blevet forringet. Det er naturligvis klart, at det kan jeg ikke acceptere; jeg mener, det forslag, som tinget vedtager i morgen, er bedre end det forslag, tinget vedtog sidste forår, og jeg mener, at vi har kompletteret den lovgivning, der fandt sted sidste forår, på en helt nødvendig måde, og som det vil tage sin tid at få gennemført. F. eks. indeholdt sidste forårs lovgivning jo så lidt som ikrafttrædelseslovforslaget fra november bestemmelser om, hvordan vi skulle forholde os med hensyn til særbeskatningen for udearbejdende hustruers vedkommende. Der var ikke fastlagt nogen som helst principper eller nogen som helst tanker om, hvordan det skulle fungere. Alt det har vi nu fået udformet, og vi har nu fået det i lovsform, således at vi kan administrere særbeskatningen, hvad vi jo ikke har kunnet før.

Jeg mener heller ikke, at ophævelsen af standardfradraget er nogen forringelse af kildeskatteloven, hvis det er det, hr. Per Hækkerup tænker på. Jeg mener, at det tværtimod er en forbedring, at man får fradrag for de ting, man har haft udgifter ved, og som samfundet har anerkendt som fradragsberettigede udgifter, i stedet for at man også skal have fradrag, når man ikke har haft disse udgifter. Jeg tror, at alt andet lige må de, der er stærkest imod for mange og for store fradrag i skattelovgivningen, tage sig i agt for et sådant stort standard-